

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

Pošli mě tam, kde už jsi zasel.

V perspektivě pastorační v nemocnici a zařízeních pro seniory

Od října 2019 působím jako kaplan ve farnostech Tišnov a Předklášteří. Součástí mého pastoračního působení jsou pravidelné návštěvy nemocných na oddělení následné péče v tišnovské nemocnici a občasné návštěvy v Domově pro seniory v Předklášteří a v Domově s pečovatelskou službou v Tišnově, tzv. Penzionu. Postupem času jsem si hlouběji uvědomil, že pro většinu těch,

kteří navštívím, jsou tato setkání velkým povzbuzením a zdrojem posily v jejich nemoci a stáří. Zároveň vnímám, že rozhovory s těmi, kteří mají za sebou mnoho životních zkušeností, jsou nesmírně obohacující též pro mě. Někteří z nich mají touhu po setkání s Ježíšem v Eucharistii, v některých se touha po setkání s Ježíšem ve svátosti prohlubuje skrze mou přítomnost. Někteří tuto touhu nemají, ale mají zájem o modlitbu nebo o požehnání. Občas též slavíme ve skromném prostředí nemocničního pokoje svátost pomazání nemocných. Samozřejmě se najdou i ti, kterým je návštěva kněze nepříjemná a uctivě mě posílají pryč, ale jsou to spíš výjimky.

Během tří měsíců jsem měl možnost zažít v nemocnici nebo v zařízeních pro seniory několik hlubokých setkání, kdy jsem si hlouběji uvědomil, co pro mě osobně znamená roční proud „Pošli mě tam, kde už jsi zasel“. Jednak jsem byl často svědkem malého zázraku, když někdo po velmi dlouhé době přistoupil ke svátosti smíření a přijal Eucharistii. Jsou totiž mnozí starší lidé, kteří kvůli nemoci nebo obtížím spojeným s jejich stářím přestanou chodit na mši svatou a nemají odvahu nebo potřebu pozvat kněze k sobě domů. Jsou i takoví, kteří už přestali chodit do kostela dříve, a najednou v sobě ucítí touhu po setkání s Bohem, po jeho blízkosti. Potřebují jen někoho, kdo je osloví, kdo jim připomene, že na ně Bůh nezapomněl a že jeho náruč je pro ně otevřená. Při takových setkáních si musím uvědomit, že nejsem v roli soudce ani v roli zachránce, ale můžu být nástrojem v Boží ruce, tím, kdo pootevře dveře a vysloví pozvání. Svědkem malých zázraků jsem mohl být vícekrát, i když nešlo

přímo o svátost smíření či svaté přijímání. Mnozí senioři se mnou hovořili, třebaže to bylo někdy naše první setkání, o velmi důvěrných tématech ze svého života. Uvědomil jsem si, jak je život člověka často velmi pestrý a bohatý na zkušenosti, které mě nenechají v klidu. Především si při takových setkáních stále více uvědomuji, že Bůh do každého člověka zasel touhu po něm, i když je někdy skrytá. A že si v člověku připravuje půdu, aby semínko jeho lásky mohlo růst a přinášet plody. Někdy přicházejí slzy, které zalévají půdu pro růst semínek Boží lásky. I to jsem měl možnost už několikrát zažít při hlubších rozhovorech nebo při svátosti smíření. Bůh je štědrý dárce, který nešetří svými dary a též umožňuje růst. Ale záleží na každém z nás, jestli jeho semena padnou na úrodnou půdu. A též na nás záleží, jestli budeme ochotní u druhých zavlažovat půdu a zajistit jim dostatek světla a tepla.

Při návštěvách nemocných proto považuji za důležité následující kroky, kterým se stále učím:

1. Pro setkání s druhým člověkem investuji čas. Návštěvy nemocných jsou časově náročné. Jsou součástí mých úkolů ve farnosti, a tak si na ně vyhradím určitý čas. Stane se, že kvůli delšímu rozhovoru u jednoho člověka už nestihnu za někým zajít. Snažím se to vynahradiť jiný den. Nepřerušuji však rozhovor s člověkem, u kterého vnímám, že mou přítomnost v dané chvíli potřebuje. Jsou určití lidé, u kterých je třeba dobu návštěvy jasně omezit a dát jim to nejlépe na začátku rozhovoru najevo. Ale obecně platí, že čas investovaný pro setkání s druhým člověkem je v dnešní době jedním z nejcennějších darů, kterými můžu druhé obdarovat, a předpokladem pro vzájemné obohacení.

Kolik svého času investuji pro osobní setkání s druhými? Např. ve srovnání s časem, který trávím u počítače, při užívání sociálních médií?

2. Beru druhého vážně a snažím se v něm vidět odlesk Kristovy

tváře. Pokušení zařadit druhé lidi předem do určitých schémat a škatulek je velké. Lidé jsou různí a též reagují rozdílně na určité situace. Někdy se mi stane, že k mému velkému překvapení objevím něco z vnitřního „bohatství“ druhého člověka až na konci setkání s ním. U lůžka nemocného je často situace stížená tím, že na první oslovení nereaguje nebo reaguje nějak podivně. Není dobré v té chvíli hned odejít. Vždycky je nesmírně důležité přistupovat ke každému člověku s úctou a brát ho vážně, zajímat se skutečně o to, co mu leží na srdci. Nikdy nevíme, co se odehrává v jeho nitru. Každý člověk byl stvořený k Božímu obrazu a nese odlesk Kristovy tváře. Součástí našeho poslání je rozeznat Kristovu tvář ve tváři druhých.

Kdo je pro mě ten, s kým se setkávám? Dívám se na druhého člověka spatra jako na nějaký objekt nebo v něm dokážu rozeznat Kristovu tvář? Beru vážně osobu toho, s kým mluvím?

3. Umím naslouchat. Schopnost naslouchat druhému souvisí úzce s předchozími body. Když navštěvuji nemocné a seniory, nejsem předně v roli toho, který jim chce něco předat nebo jim něco vykládat. Jsem tu pro ně, abych jim naslouchal. Mým posláním je dát druhým prostor, aby mohli sdělit to, čím žije jejich srdce. Potřebují někoho, kdo pro mě má otevřené ucho i srdce.

Jak je to s mým uměním naslouchat? Snažím se u druhých vzbudit zájem o má vlastní témata nebo se spíše dokážu soustředit na to, co mi druzí říkají a vytušit z jejich vyprávění též hlubší rozměr?

4. Volím slova povzbuzení a zůstávám autentický. My křesťané jsme svědky naděje, kterou čerpáme z našeho živého vztahu s Bohem a s Pannou Marií. Ježíš nás posílá, abychom druhým přinášeli naději a povzbuzení, i když na spoustu situací neznáme řešení a nemáme odpověď. Zde nejde o planou útěchu nebo prázdná slova. Jde o autentické svědectví

mojí víry. Někdy opravdu nemám odpověď na tíživé otázky utrpení a zranění, která mají různou podobu. Ale můžu alespoň druhému ukázat, že jsem zde, že jsem ochotný mu naslouchat a že jsem připravený se za jeho konkrétní úmysl modlit. Někdy na závěr našeho setkání shrnu do krátké modlitby úmysly, které z našeho rozhovoru vyvstaly.

Kde/u koho mohu čerpat povzbuzení a naději pro mou životní situaci? Jakým způsobem můžu povzbuzovat druhé, aniž bych se přetvařoval? Za co chci dnes Bohu poděkovat?

Spolu se spolubratry na Vás myslíme přímo ze Schönstattu a zvláště při obnově úmluvy lásky Vám budeme vyprošovat požehnání z původní svatyňky.

V úmluvě lásky

+ P. Jiří Landa

Vydává Schönstattske hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz